

wad. — Kui nüüd ka need, kes sedda waidlemist kuulsid, selle mehhega ühhes nous ollid, sain minna pea aego häbbise omma wanna sannaga.

Minno nabrega jäi monne hea aasta selsammal õppind ellamisse wiisi, senni kui alles tuggewa rammuga ja joukas mees olli. Agga wimaks läks temmaga teist modi, ja minno wanna sanna sai pissut awalt jälle omma au terwelt kätte. Lak-  
kuminne panni meest põddema; priis pun-  
nane karo kaddus palle peält ärra; hak-  
kas kahwatama; kehha paistis ülles; ei  
jaksand mitte ennam tõõd truiste ärratehha;  
maia asjad läksid rüppakülle; rahha sai  
otsa; laenas iggapoost wilja, omma perret  
toita, ja rahha, omma jomisse himmo  
täita. Kui teised ei tahtnud tedda kaue-  
minne uskuda, piddi temma muist perre  
warrandusse asjo korra pärrast ärramüma,  
et saaks agga sedda kõrtsi kullutamist toi-  
metada. — Willets mees katsus kül weel,  
omma seestpiddi hädda aioti wina läbbi

wähhendada; agga wallo läks ifka tullis-  
semaks. Kui siis meletuma ellamisse wiisi  
läbbi omma ello päwi olli lühendanud ja  
libbeda wallo al hinge heitnud, tullid tem-  
ma wõlla-ussujad senna perresse ja wõtsid,  
üllematte seadmisse peäle, keif sedda nat-  
tukest ommale, mis seäl weel järrel olli.  
Waene leß naene ja wätimad lapsed pid-  
did kui üsna sandid omma kohta mahha  
jätma. — Nüüd wast hakkasid needki, kes  
selle üllemal nimmetud wanna sanna pärr-  
rast ollid kahhe wahhel olnud, sedda tõeks  
arwama, ja monned neist said selle targa  
nou peäle, wina jomist hopis mahha jätta.  
Need ausad mehhed seäl küllas tulletasid  
tihti enneste mele sedda kaddund seltsimeest,  
kes omma wina jahhi läbbi omma endist  
head nimmet olli kääst ärraannud, ja isse  
hukka lainud ning omma perret hukka  
saatnud. Kõnnelesid ka issekeskis sest, et  
se surnud mees olli sepärrast selle wanna  
sanna wasto, „et karmo pohjas ennam  
innimest on ärrauppund, kui merre pohjas,“